

Hermed menes formentlig bl.a. finanspolitik og strukturpolitik.

Calmfors' diskussion af de stabiliseringspolitiske muligheder et land har til rådighed under flydende valutakurs og under fast valutakurs (eurodeltagelse) kan genfindes i kapitel 2 i

»Danmark og euroen«. Heri er samme konklusion, at et land med flydende valutakurser principielt set har et ekstra stabiliseringsinstrument til sin rådighed (pengepolitikken).

For Sverige, som Calmfors formentlig har i bagtankerne med artiklen, er det netop valget: flydende kurs med inflationsmålsætning eller eurodeltagelse. Sverige blev i 1992 tvunget til at opgive deres fastkurspolitik, hvorefter de selv valgte at have flydende valutakurs.

Danmarks situation er anderledes end Sveriges. Danmark har i dag fast valutakurs og valget er mellem deltagelse i euroen eller fortsat deltagelse i ERM II. I ERM II følger pengepolitikken euroområdet. Med fast valutakurs i euroen eller uden for euroen har Danmark ikke pengepolitikken til rådighed som et konjunkturstabiliserende instrument, hvorfor eurodeltagelse for Danmark ikke giver anledning til samme stabiliseringspolitiske overvejelser omkring pengepolitikken, som de gør for Sverige. Danmark har derimod anvendt finanspolitikken (automatisk og aktivt) til at stabilisere den økonomiske udvikling. Desuden har Danmark de senere år gennemført strukturreformer, der får den danske økonomi til at reagere mere smidigt på udefra kommende stød.

I euroen undgår Danmark i forhold til situationen i ERM II valutaspækulation, der kan virke destabiliserende på dansk økonomi, fordi rentespændet kan blive udvidet i perioder, hvor det vil skade dansk økonomi.

Calmfors' artikel er primært af teoretisk natur, og Calmfors diskuterer ikke de praktiske erfaringer små, åbne økonomier har haft med skiftende valutakursregimer. Der ses ikke på det spørgsmål, der er helt afgørende for små økonomier med stor udenrigshandel, nemlig hvorvidt en fleksibel valutakurs stabiliserer den reale valutakurs og dermed produktion og beskæftigelse. I »Danmark og euroen« er det i kapitel 2 og 4 vist, at lande med fast valutakurs har mindre udsving i den reale valutakurs og mindre udsving i produktion og beskæftigelse end lande med varierende valutakursregimer. Opgivelsen af selvstændig pengepolitik har ikke, som

de teoretiske argumenter tilsiger, givet mindre økonomisk stabilitet.

Spm. nr. S 2551

Til økonomiministeren (4/5 2000) af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Hvilke muligheder er der for at få »sorte penge« frem i lyset i forbindelse med en overgang fra danske kroner til EUs euro?»

Svar (24/5 2000)

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Såfremt det bliver et ja den 28. september 2000, vil Danmark kunne indtræde i euroen den 1. januar 2002. Ombytningen af kronersedler og -mønter vil dermed kunne ske fra tidligst den 1. januar 2004. Ombytningen af danske kroner med euro vil tage mellem 4 uger og 2 måneder. Herefter er kronersedler og -mønter ikke længere lovlige betalingsmidler, men det vil i en meget lang årrække være muligt at veksle danske kronersedler og -mønter til euro i Danmarks Nationalbank. Omveksling af sedler og mønter vil stort set ske på samme måde som i dag, når Nationalbanken udsender nye serier med sedler og mønter og inddrager gamle serier.

Der eksisterer allerede i dag regler for at forebygge hvidvaskning af sorte penge. Dette indebærer, at blandt andet pengeinstitutter ved optagelse af forretningsforbindelse med en kunde skal kræve legitimation, hvis transaktionen er over 15.000 euro (ca. 112.000 kroner).

Spm. nr. S 2598

Til økonomiministeren (8/5 2000) af:

Frank Dahlgaard (UP):

»Hvor mange af de 12 indlægsholdere på Nordisk Ministerråds konference om »euroen og de nordiske lande« den 22. juni 2000 på Scantic Hotel i København er kendt som euroskeptikere, og hvor mange som eurotilhængere?»